

Zoslanie Ducha svätého

Jn 15, 26 – 27; 16, 12 – 15

23. máj 21

Milé sestry a bratia v Kristovi

Dnes na slávnosť Zoslania Ducha svätého sa v duchu pýtame, čo nám táto slávnosť hovorí: jedná sa len o pripomenutie voľakedajšej dávnej udalosti, alebo je Duch svätý niečo, čo sa dotýka aj nás, nášho života, našej viery? Zvykneme sa v tomto ohľade „spoliehať“ na sviatosť birmovania, ktorú chápeme ale skôr jednorazovo, po uvedení do dospelého kresťanstva už na ňu príliš nemyslíme. Na druhej strane aj v súčasnosti jestvujú rôzne kresťanské turíčne hnutia, ktoré sa snažia prežívať zoslanie Ducha aj dnes. Hovoria a často aj uskutočňujú rôzne dary – liečenia, vysvetľovania, vedenia spoločenstva, dar jazyka.

Kde môžeme hľadať možnosť Ducha pre každého veriaceho - bez toho, aby sme sa pritom izolovali od spoločenstva ostatnej cirkvi, ktorí nie sú členmi takýchto hnutí? Texty Písma dnes spomínajú Ježiša, ktorý odovzdáva Ducha svätého apoštolom a dar Ducha spája s odpúšťaním hriechov. Odpustenie je ústrednou podmienkou spoločenstva cirkvi. (Samotný Ježiš na inom mieste hovorí, že každý hriech je možné odpustiť, ale kto sa previní proti Duchu svätému – teda aj proti samotnému odpusteniu, tým sa vylučuje zo spoločenstva Ježiša Krista). Inak povedané – asi každý poznáme niektorých bývalých veriacich, ktorí odmietajú cirkev pre jej chyby, pre chyby jej členov. Ak tomu dobre rozumieme, tým odmietajú odpustenie, odpúšťanie, veď chyby, dokonca aj hriechy prirodzene vždy boli a budú. Títo kritici ale odmietajú možnosť odpustenia, odmietajú spoločenstvo – sami sa tak uzatvárajú pred spoločenstvom Ducha, keď hovoria, že jedine dokonalá cirkev alebo žiadna.

Aj Pavol v liste Korinťanom hovorí o rôznych daroch Ducha, ktoré slúžia spoločenstvu cirkvi. Spomína rozličné dary, ale hovorí, že Duch je ten istý. Má na mysli Ducha, ktorý buduje spoločenstvo Cirkvi, spoločenstvo Ježiša Krista. Rovnako ako Boh je ten istý, ktorý spôsobuje všetko vo všetkých. Každý dostáva podľa Pavla prejavy Ducha na úžitok iným. Duch je teda prítomný v nás, v našich životoch. Je prítomný tam, kde vec Ježiša chápeme ako našu vec, ako vec spoločenstva cirkvi.

Preto o kúsok ďalej Pavol zdôrazňuje, že aj keď dary sú rozličné, najdôležitejšia z nich je láska. Je dôležitejšia ako dar krásnej reči, dôležitejšia ako dar slovom presvedčať iných. Nie je dôležité vyniknúť pri budovaní spoločenstva cirkvi, dôležití sú tí, ktorí niekedy aj nenápadne a ticho vytvárajú jednotu spoločenstva. Jednotu napriek rôznosti, napriek tomu, že ako ľudia sme chybujúci, a občas sa previňujeme aj proti samotnému spoločenstvu. Ak by sme sa previnili voči možnosti odpustenia, nápravy, sami sa tým vylučujeme. V živote sa vždy ukáže dôležitosť tých, ktorí majú ducha lásky, majú ducha ktorý vie tým druhým odpúšťať, a ktorý sám vie prijímať odpustenie.

Napriek tomu Duch súvisí s dospelosťou, môžeme o ňom hovoriť tam, kde sa ako dospelí veriaci vieme stať sami sebou. Kde sami seba nachádzame cez druhých, cez vzťahy k svetu a k druhým ľuďom. Tam kde by sme druhých a svet vnímali len ako objekty nášho sebeckta, tam ešte nie sme schopní vytvárať spoločenstvo, tam ešte nie sme vlastne schopní stať sa naozaj sami sebou. Tam vlastne ešte ani nevládneme úplne nad darom jazyka, nad rečou. Duch nás vyzýva k tomu, aby sme sa otvárali pre svet, aby sme svet vnímali ako iný a zároveň cez svet, cez vzťah k nemu, cez vzťah k iným, aby sme vnímali sami seba, aby sme sa stávali sami sebou.

V tomto duchu aj samotnú pandémiu sme mohli vnímať tak trochu aj ako varovanie. Varovanie, výzvu k tomu, aby sme sa naučili stať sa naozaj sami sebou, aby sme našli reč, ktorou sa budeme vedieť „zhovárať“ tak so svetom, s prírodou, aj s druhými. Aby reč neslúžila na schovávanie sa pred svetom, na hľadanie výhovoriek, ale aby nás otvárala voči svetu.

Viliam Arbet